RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2007/016 Mo

i n d e k l a c h t nr. 2006.2987 (073.06)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'de motorrijtuigverzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door de motorrijtuigverzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 13 maart 1986 is de voor een verkeerslicht stilstaande auto van klager en zijn echtgenote van achteren aangereden door een bij een rechtsvoorganger van de motorrijtuigverzekeraar tegen het risico van wettelijke aansprakelijkheid verzekerde auto.

Waar in het hiernavolgende wordt gesproken over de motorrijtuigverzekeraar wordt daaronder ook deze rechtsvoorganger verstaan.

Met de bijstand van rechtsbijstandverzekeraar I heeft klager van de motorrijtuigverzekeraar in 1986/1987 een uitkering ontvangen ter zake van de geleden schade. In 1987 heeft rechtsbijstandverzekeraar I het verlenen van rechtsbijstand ter zake van deze aanrijdingsschade gestaakt. Waar in het hiernavolgende wordt gesproken over rechtsbijstandverzekeraar I wordt daaronder ook de stichting verstaan aan wie hij de rechtshulpverlening heeft opgedragen.

Nadien was bij rechtsbijstandverzekeraar II een rechtsbijstandverzekering ten behoeve van klager respectievelijk zijn echtgenote van kracht.

In 1996 heeft klager zich wederom tot rechtsbijstandverzekeraar I gewend omtrent de gevolgen van de aanrijding van 13 maart 1986 en hem om rechtsbijstand verzocht. Klager heeft in dat verband gesteld dat bij zijn echtgenote en hemzelf sprake is van whiplashletsel. Klager heeft een beroep gedaan op de geschillenregeling die was opgenomen in de verzekeringsvoorwaarden die op de bij rechtsbijstandverzekeraar I afgesloten rechtsbijstandverzekering van toepassing waren. Ook heeft klager gesteld dat rechtsbijstandverzekeraar I een beroepsfout heeft gemaakt bij de afwikkeling van de schade als gevolg van de aanrijding van 13 maart 1986. In een brief van 28 december 1998 heeft rechtsbijstandverzekeraar I aan klager meegedeeld dat zijn medisch adviseur na kennisneming van de medische bescheiden tot de conclusie was gekomen dat het volledig onhaalbaar is om aan te tonen dat de door klager gestelde klachten een gevolg zijn van het ongeval van 13 maart 1986. Voorts heeft

2007/016 Mo

rechtsbijstandverzekeraar I aan klager meegedeeld dat toepasselijkheid van de geschillenregeling is uitgesloten en dat hij geen enkele aansprakelijkheid aanvaardt.

Rechtsbijstandverzekeraar II en de op kosten van deze verzekeraar achtereenvolgens ingeschakelde advocaten hebben klager rechtsbijstand verleend tegen rechtsbijstandverzekeraar I. Dit heeft geresulteerd in een door klager en zijn echtgenote tegen rechtsbijstandverzekeraar I gevoerde civiele procedure, waarin de rechtbank bij vonnis van 8 februari 2006 de vorderingen - namelijk dekking te verlenen op grond van de verzekeringsovereenkomst respectievelijk een advocaat aan te wijzen die de belangen van klager en zijn echtgenote naar aanleiding van het ongeval van 13 maart 1986 gaat behartigen - heeft afgewezen. Op 4 mei 2006 zijn klager en zijn echtgenote van dit vonnis in hoger beroep gegaan.

Ook tegen rechtsbijstandverzekeraar I en rechtsbijstandverzekeraar II heeft klager bij de Raad klachten ingediend. Omtrent deze klachten heeft de Raad geoordeeld in Uitspraak Nr. 2007/017 Rbs en Uitspraak Nr. 2007/018 Rbs van heden.

De klacht

Na de aanrijding op 13 maart 1986 zijn klager en zijn echtgenote door een waarnemend huisarts onderzocht. Zij behoefden niet naar het ziekenhuis te gaan voor foto's. Als het doof gevoel en de hoofdpijn na twee weken nog aanwezig waren dan moesten zij langskomen. De klachten leken bij klagers echtgenote erger te zijn dan bij klager.

Nadat klager rechtsbijstandverzekeraar I om rechtsbijstand had verzocht, heeft deze een controlerend arts ingeschakeld. Niemand heeft ooit aan klager meegedeeld dat hij een whiplash kon hebben, daar dit nog niet bekend was bij artsen. In maart 1987 ging het nog steeds slecht met klagers echtgenote. Daardoor moest zij zelfs in 1988 haar baan als diëtiste opzeggen. In juli 1986 kon klager geen les meer geven wegens de te hevige pijn in zijn keel en borstholte (later bleek o.a. ernstige hernia fragmatica en nekletsel). Klager ontving vervolgens een tijdelijke wachtgelduitkering.

Rechtsbijstandverzekeraar I heeft in 1986 een deel van de materiële schade op de motorrijtuigverzekeraar kunnen verhalen. Vanaf eind maart 1987 heeft rechtsbijstandverzekeraar I zonder opgave van redenen niet meer op de brieven en telefoontjes van klager gereageerd en werden de medische keuringen/monitoren van klagers echtgenote zonder enig bericht gestaakt.

Pas in 1996 vernam klager dat zijn echtgenote en hij leden aan de gevolgen van een whiplash. Daarop heeft hij rechtsbijstandverzekeraar I medio 1996 verzocht om de whiplashschade op de motorrijtuigverzekeraar te verhalen. Rechtsbijstandverzekeraar I weigerde echter dat te doen.

Vervolgens heeft klager rechtsbijstandverzekeraar II, bij wie hij sinds 1990 een rechtsbijstandverzekering had, om rechtsbijstand verzocht. Deze heeft niet zelf rechtshulp gegeven om de materiële en letselschade van klager en zijn echtgenote op de motorrijtuigverzekeraar te verhalen, maar heeft een advocaat ingeschakeld om rechtsbijstandverzekeraar I te dwingen rechtshulp te geven. De aanvankelijk ingeschakelde advocaat (geen letselschadeadvocaat) concludeerde in 1999 dat de vordering van klager op de motorrijtuigverzekeraar na 5 jaar al was

verjaard. Met instemming van rechtsbijstandverzekeraar II heeft vervolgens een door klager geraadpleegde letselschadeadvocaat de schade van klager op de motorrijtuigverzekeraar pogen te verhalen en rechtsbijstandverzekeraar I aan te pakken. Omdat deze advocaat later geen tijd meer had, moest klager in 2003 naar een andere letselschadeadvocaat overstappen. Deze advocaat mocht van rechtsbijstandverzekeraar II alleen nog rechtsbijstandverzekeraar I aansprakelijk stellen, en niet ook de schade van klager en zijn echtgenote verhalen op de motorrijtuigverzekeraar. Ook gold ineens een kostenmaximum. Later ging dit kostenmaximum deels van tafel en kreeg klager alsnog een tweede bedrag van € 12.500,- toegewezen in de zaak tegen rechtsbijstandverzekeraar I. Bij letselschades mag echter geen kostenmaximum worden gehanteerd.

De motorrijtuigverzekeraar schaadt de goede naam van het verzekeringsbedrijf in ernstige mate. Hij onderneemt geen enkele actie om de resterende materiële schade van klager en zijn echtgenote uit te betalen en levert geen enkele constructieve bijdrage om hun letselschade te verlichten. Hij heeft geen enkel voorschot uitgekeerd. Hij heeft niets gedaan sinds een voorschotbetaling in 1986 op de materiele schade. Klager en zijn echtgenote hebben hem geen finale kwijting verleend wegens ontvangen schade-uitkeringen. Klager en zijn echtgenote zijn in de loop van de tijd nog zieker geworden, zeker in psychische zin: niet alleen door een enorm verlies aan inkomen, maar ook door extra medische kosten en de steeds zwaardere psychische belasting.

Bovendien heeft klager het sterke vermoeden dat de motorrijtuigverzekeraar met rechtsbijstandverzekeraar I en rechtsbijstandverzekeraar II bewust of onbewust een kartel vormt en samenspant teneinde de schadelijdende partij, namelijk klager en zijn echtgenote, te benadelen.

Het standpunt van de motorrijtuigverzekeraar

Bij een verkeersongeval op 13 maart 1986 kwam de bij de motorrijtuigverzekeraar verzekerde in botsing met de door klager bestuurde auto.

De motorrijtuigverzekeraar beschikt over heel beperkte informatie over deze aanrijding, omdat zijn schadedossier 10 jaar na afhandeling is vernietigd. Hij heeft nog een schadeopstelling van klager, die sluit op een bedrag van f 3.653,91, en een akte van cessie van 15 mei 1986 ter grootte van f 3.000,-. De akte van cessie duidt erop dat de motorrijtuigverzekeraar de schade van klager wilde betalen, maar wel wilde verhalen op een andere partij.

Jaren na het ongeval werd de motorrijtuigverzekeraar, op 22 augustus 2000, voor het eerst benaderd door een advocaat, die melding maakte van het feit dat klagers echtgenote er achter was gekomen dat zij meer schade had geleden dan de schade waarvoor zij een uitkering had ontvangen. De motorrijtuigverzekeraar heeft vervolgens om nadere informatie gevraagd. De volgende brief van de advocaat dateerde van 5 februari 2001. Na 2001 werd het stil. In oktober 2004 meldde zich een andere advocaat voor klager. Na een telefonisch contact met deze advocaat vonden opnieuw geen activiteiten meer plaats. Op 15 augustus 2006 ontving de directie van de motorrijtuigverzekeraar een klacht van klager. De klachtencommissie van de motorrijtuigverzekeraar heeft deze klacht op 21 augustus 2006 beantwoord.

De schade van klager is destijds verhaald door rechtsbijstandverzekeraar I. De sleutel van de onderhavige problematiek ligt bij deze rechtsbijstandverzekeraar,

2007/016 Mo

omdat klager schrijft dat deze vanaf eind maart 1987 zonder opgave van redenen niet meer op de brieven en telefoontjes van klager heeft gereageerd. Uit de bij de klacht ingediende stukken begrijpt de motorrijtuigverzekeraar dat klager en zijn echtgenote nog steeds klachten ondervinden, waarvan zij stellen dat die door het ongeval van 13 maart 1986 zijn veroorzaakt. In dat verband is interessant dat klager in zijn schadeopstelling destijds stelde dat het herstel van zijn echtgenote circa 3,5 week heeft geduurd en dat hijzelf een dag of vier uit de roulatie is geweest.

Ziet de motorrijtuigverzekeraar het goed, dan verwijt klager hem dat hij geen enkele constructieve bijdrage heeft geleverd om zijn letselschade te verlichten. "(De motorrijtuigverzekeraar) deed niets na de voorschotbetaling van de materiële schade in 1986." Klager als eisende partij, daarbij gesteund door zijn rechtsbijstandverzekeraar, moet echter een schadeclaim bij de motorrijtuigverzekeraar indienen als hij meent en aannemelijk kan maken dat de verzekerde die schade heeft veroorzaakt. Als rechtsbijstandverzekeraar I om hem moverende redenen geen claim indient, kan dat de motorrijtuigverzekeraar niet euvel worden geduid, zeker als hij ook van dat voortdurende letsel niet op de hoogte is.

In een brief van 26 juli 2006 verwijt klager de motorrijtuigverzekeraar, maar ook rechtsbijstandverzekeraar I en rechtsbijstandverzekeraar II, dat sprake is van een 'verstikkingsstrategie', waarmee hij doet voorkomen dat sprake is van een vooropgezet doel om hem te schaden. In een brief van 4 augustus 2006 suggereert hij dat de drie verzekeraars 'onder één hoedje spelen'.

In alle redelijkheid vermag de motorrijtuigverzekeraar niet in te zien welk verwijt hem kan worden gemaakt.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van de motorrijtuigverzekeraar, zijn klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. Uit de stukken komt naar voren dat de motorrijtuigverzekeraar in 1986/1987 aan klager en zijn echtgenote een uitkering heeft gedaan op basis van de toen bekende schade. Verdedigbaar is het standpunt van de motorrijtuigverzekeraar dat reeds wegens de op dit moment mede door het tijdsverloop bestaande onduidelijkheden er voor hem thans geen aanleiding is om tot een nadere uitkering aan klager en zijn echtgenote over te gaan, maar dat hij een eventuele nadere, voldoende onderbouwde vordering van klager en zijn echtgenote of hun rechtshulpverlener mag afwachten.
2. Dat de motorrijtuigverzekeraar, zoals klager stelt, met rechtsbijstandverzekeraar I en rechtsbijstandverzekeraar II bewust of onbewust een kartel vormt en samenspant teneinde klager en zijn echtgenote te benadelen, is de Raad uit niets gebleken.
3. De conclusie moet daarom zijn dat de motorrijtuigverzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet heeft geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

2007/016 Mo

Aldus is beslist op 26 februari 2007 door mr. M.M. Mendel, voorzitter, mr. D.H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, mr. E.M. Dil-Stork en mr. P.A. Offers, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De voorzitter:

(mr. M.M. Mendel)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)